

ти. обадя. Цигани, долни хора се въртятъ ококо бѣсилото и се подиграватъ. Свалете нещастника и споредъ вашата вѣра направете нуждното.

Следъ половина часъ българитѣ — мало и голѣмо — се стекоха извършиха небивало тържествено погребение. Нѣмаше очи неразплакани, нѣмаше сърце нераздрусано. Надъ всички легна скърбъ като черенъ саванъ.

Кой не обичаше даскалъ Димитъръ!

Три дни българскитѣ дюкяни бѣха затворени въ знакъ на голѣма народна беда. Ефекта отъ това бѣсило бѣше голѣмъ върху всички българи въ Брѣстово. Това и гонѣха турцитѣ. За това и не смѣтаха за нужно да смушаватъ общата скърбъ.

Още сжщия день, както отпосле узнахме, чичо Стоименъ налетѣлъ на Дончо въ родното му село и го убилъ предъ очитѣ на всички селяни за поука: всѣки да знае, какво се следва на подлецъ и предателъ.

СЛЪНЦЕ ЗАЙДЕ.

Тета Мара всичко узна още вечерта. Първия мигъ тя се показва равнодушна. Страшната вестъ сякашъ не се отнасяше до нейния Димитъръ, а до нѣкой непознатъ човѣкъ. Следъ малко тета се унесе въ миналото, когато въ отдѣлни случки е изпитвала страхъ отъ опаснитѣ потайни скитания на даскалъ Димитъръ. И всичко що се случи днесъ, ѝ се виждаше като отдавна чакано. Но не мина много и нейната мисль изведнашъ съзрѣ безкрайното нещастие, което я бѣ вече сполетѣло. И стисна я то въ своитѣ костеливи пригърдки и почна да я души. Необуздано тя изрева. Писъци и плачове процепиха простора и се понесоха на длъжъ и на ширъ. Де се е крилъ тоя гласъ, тая сила въ тия слаби прогнали гърди! Тя рипна като здрава отъ леглото си. Вихрено се понесе изкжши. Чупѣше ржце, биешѣ се, дето завърне, скубѣше си дългитѣ като смола черни коси и виеше, кол-